

paa Hartkorn, og $\frac{1}{10}$ paa den anden, medens der er andre Steder, hvor der omvendt lignes $\frac{1}{10}$ og $\frac{9}{10}$ efter disse forskjellige Normer. Der som nu Forslaget gik ud paa, at man pludselig paa eengang skulde indføre een og samme Regel, der skulde gjælde i alle Sogne uden Hensyn til den forskjellige Maade, hvorpaa Forholdet factisk har udviklet sig, da kunde man sige, at Forslaget gik ud paa noget Urimeligt, idet det da ganske brød med den Udvikling, som har fundet Sted paa de enkelte Steder; men Forslaget gaaer jo netop ikke ud herpaa, det gaaer ud paa foreløbigt, indtil den forventede Lov om den communale Beskatning udkommer, at bevare Forholdet, som det frit har udviklet sig paa de enkelte Steder. Jeg forstaaer ikke, hvorledes den ærede Ordfører kan mene, at dette er urimeligt, og naar han sagde, at det vilde have været den største Urimelighed, om man havde slaaet de communale Eiendomsfætter fast for Kjøbenhavn og Kjøbstædernes Vedkommende, hvis der havde været saadanne forskjelligheder tilstede, som der er i Landcommunerne, saa kan jeg forstaae den ærede Ordfører om, at der virkelig var de største forskjelligheder tilstede mellem de forskjellige Kjøbstadscommuner indbyrdes med Hensyn til, hvad der flød ind i Kjøbstædernes Communeskasser af deres Afgifter paa faste Eiendomme, Joroder og andre Indtægtskilder, og som Følge deraf var den Deel af det hele communale Behov, som blev lignet paa Formue og Leilighed i de enkelte Kjøbstæder, af meget forskjellig Natur. Naar den ærede Ordfører iøvrigt saa stærkt og gjentagne Gange stemplede det som en subvendt Urimelighed at fastslaae det Forhold mellem Ligningen paa Formue og Leilighed og paa Hartkornet, som nu finder Sted i de enkelte Communer, skal jeg først bemærke, at her ikke er Tale om nogen anden Fastslaaen end at opstille en Regel, der skal være et Grundlag for Beregningen, indtil den forventede Lov udkommer, og dernæst minde ham saavel som det ærede Things Medlemmer om, at den Anskuelse, jeg i denne Henseende har tilladt mig at tage Ordet for, nemlig, at det er naturligt at gjøre Hartkornsskatten til Communen fast, ligesom man har en fast Gammelstat paa Hartkornet til Staten, har fundet Medhold fra

mange Sider, og navnlig idag er tiltraadt af den høitærede Indenrigsminister. Forsaavidt som det altsaa var et mindre heldigt Udtryk, den ærede Ordfører brugte ligeoverfor mig, saa har han vist den samme Mangel paa Høflighed ligeoverfor den ærede Indenrigsminister. Den ærede Ordfører sagde, at han endda kunde begribe, at man vilde fremkomme med dette Forslag, dersom der var Spørgsmaal om at forandre Reglerne om, hvem der kan inddrages under Ligningen, med andre Ord, dersom der var Spørgsmaal om at inddrage Personer under Ligningen, som ikke boe i Communen, men have Eiendomme der; thi, sagde han, saa vilde det maaskee kunne forventes, at der i flere Communer vilde være Stemning for i Fremtiden at ligne meget Mere paa Formue og Leilighed end hidtil. Men den ærede Ordfører har da virkelig allerede meget tidligt opgivet de Paragrapher, som han selv har været med at stille. Endnu ligge de dog for til Afstemning, og indtil Videre maa man vel gaae ud fra, at de Forslag, som man har stillet, i alt Fald kunne blive vedtagne; men i hvert Fald er det unægteligt, at der for den Minoritet, som jeg hører til, og som er fremkommen med det Forslag, hvorom der nu er Spørgsmaal, var al Grund til at gaae ud fra, at Udvalgets, og da ogsaa særligt den ærede Ordførers Forslag om Indsættelsen af de nye Paragrapher om Beskatningsforholdene vilde blive vedtagne, og det forholder sig ganske vist saaledes, at det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hage) saavel som jeg have meent, at der da var en forøget Opfordring til at komme med et saadant Forslag, som her er Tale om. Naar der nemlig kom saadanne nye Bestemmelser ind som de, Udvalget i sin Heelhed har foreslaaet, saa kunde det forudsæes, at der paa mange Steder, hvor man hidtil har været lidet tilbøielig til at ligne paa Formue og Leilighed, vilde skee et stort Omslag, og netop af Hensyn til Muligheden af saadanne store og betydelige Omslag ansaae vi det for rigtigt nu at gribe Leiligheden til at faae udtaalt, hvad jeg ganske vist fremdeles anseer for det ene Rette, at Afgjørelsen af, efter hvilke Regler der skal lignes paa Borgerne, er Noget, som er en Lovgivningsgag, og ikke Noget, der